

ELLE KENNEDYOVÁ

VITAJTE
V SÚKROMNEJ
ŠKOLE PRE
VYVOLENÝCH

YOLIN

DAREBÁK

ELLE KENNEDYOVÁ

DAREBÁK

Preložila Klára Kruteková

Elle Kennedy

ROGUE

Copyright © 2023. ROGUE by Elle Kennedy

Translation © 2024 by Klára Kruteková

Cover design © 2024 by Kateřina Stárková

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9538-4

1

Casey

FENN: *Ako sa máš, zlatičko?*

Usmejem sa od ucha k uchu. Hrozné, ako sa mi vďaka jedinej správe od Fenna Bishopa rozbúši srdce. Počas hodiny francúzštiny mi v zadnom vrecku vibroval mobil od ďalších prichádzajúcich správ, no nemohla som si ich prečítať, inak by mi ho skonfiškovali. A tak som iba umierala túžbou, nech už konečne zazvoní. Po hodine som si stojac pri svojej skrinke čítala správy, ktoré mi pripomínali, že toto miesto nie je skutočný svet. V tejto škole ma nikto nepozná. Vždy keď idem po chodbe, bzučia okolo mňa klebety a šepot, ale to nič. Poznám pravdu. A Fenn tiež.

Na ničom inom nezáleží.

Prečítala som si zvyšné správy a srdce mi búšilo ešte väčšmi. Robil to, odkedy sme sa stali priateľmi. Zaželal mi dobré ráno. Vypytoval sa, ako sa mám. Posielal mi vtipné obrázky, pretože vedel, že v poslednom čase som nemala veľa dôvodov na úsmev.

Ešte stále sa mi to javilo nereálne. Fenn bol pre mňa dlho len neznámy. Jeden z mnohých chalanov, s ktorými sestra občas trávila čas. A potom sa stala tá nehoda, ktorá obrátila môj život hore nohami, a objavil sa on s nedbalým úškrnom a so silnými plecami, o ktoré som sa mohla oprieť. A skamarátil sa so mnou len preto, lebo videl, ako veľmi niekoho potrebujem, a rozhodol sa, že to bude on.

A z nejakého záhadného dôvodu som ho k sebe pustila.
Cestou na hodinu informatiky som mu rýchlo odpísala.

JA: *Veď vieš. Klasické sračky.*

FENN: *Nechceš sa uliať z poslednej hodiny? Prišiel by som po teba.*

JA: *Sloane by ťa zabila.*

S Fennom sa spolu neukazujeme na verejnosti. Teda aspoň nie pred mojou rodinou. Otec a sestra len tak-tak tolerovali naše priateľstvo – neviem si predstaviť, ako by zareagovali, keby zistili, že s Fennom spolu chodíme. Pravdupovediac, ani neviem, ktorý z nich by sa našťval viac. Naposledy, keď nás Sloane spolu prichytila, sa Fennovi vyhrážala, že si najme vraha, keď uvidí, ako sa ma dotýka. A otec... nuž, keby mu to nemuselo schváliť predstavenstvo, obohnal by náš dom vodnou priekopou. Neviem, či s niečím podobným počítal, keď prijal ponuku na miesto riaditeľa chlapčenskej školy uprostred ničoho a vzal so sebou svoje dve dospievajúce dcéry. Bolo jasné, že ja aj Sloane sa nakoniec zaľúbime do dvoch z delikventov, ktorých má otec na starosti.

FENN: *Stretnutie s tebou mi za to stojí.*

JA: *To hovoríš teraz.*

FENN: *Nieee. Riskoval by som Sloanin hnev kedykoľvek a kdekoľvek. Taká si zlatučká.*

Od šťastia mi žalúdok urobil salto. V tomto je pridobry. Alebo som jednoducho ľahká obeť. Fenn mi vystrúha malý kompliment a ja sa zaraz roztápam. V poslednom čase je najlepšou časťou mojich dní.

JA: *Stretneme sa po škole?*

FENN: *Neviem sa dočkať. Tam, kde vždy?*

JA: *Hej. Napíšem ti, keď prídem domov.*

Keď som vošla do triedy a sadla si do lavice v predposlednom rade, ešte stále som sa usmievala. Ani prísny pohľad sestry Patricie mi nepokazil náladu. Aj keď, samozrejme, môj úsmev neschvaľovala. Na tejto hlúpej škole neschvaľujú nič. Školu svätého Vincenta riadi skupina extra prísnych, hrôzostrašných mnišok, ktoré sa k študentkám správajú skôr ako k bradaviciam než k živým bytostiam. Každé ráno sa začína pätnástimi minútami v kaplnke. Na všetkých hodinách sa musí dodržiavať zasadačí poriadok. Naša učiteľka matematiky, sestra Mary Alice, si dokonca búcha pravitkom po stehne, keď sa prechádza po triede, pripravená plesnúť kohokoľvek po ruke, ak sa mu nepodarí vypočítať rovnicu dostatočne rýchlo.

Neznášam to tu.

„Ahoj, Casey.“ Ainsley mi narazila do lavice, keď prechádzala okolo. „Už si dnes užila lieky? Predpokladám, že si ich dávaš cez obed, aby si ich mohla zajesť.“

A mala som po dobrej nálade.

Zaľala som zuby a predstierala, že nevidím, ako sa uškriňa nad predstavou, že sa bude celú nasledujúcu hodinu tešiť z môjho nešťastia. Stavím sa, že keď bola malá, patrila k dievčatám, ktoré odtrhávali bábikám nohy a strihali im vlasy. A hádzala kamene do veвериčiek, lebo sa jej páči, ako pri tom kňučia.

A ja som mala tú česť, že si ma vybrala za svoju obľúbenú hračku.

Hovorí sa, že keď v živote narazíme na zdanlivo neprekonateľnú prekážku, buď sa jej postavíme čelom a ukážeme, čo v nás je, alebo cúvneme a utečieme.

Ja som sa zasekla v nerozhodnosti. Ani útok alebo útek, ale úškrn a vydržať. Zavrieť oči a preglgnúť. No ak mám byť úprimná, nikdy som nepatrila do klubu bitkárov. Pred prestupom z Ballardovej akadémie na Školu svätého Vincenta by som bola skôr v klube zbabelcov, takže môj terajší stav je vlastne posun.

Ainsley sa usadila za mnou a potľapkala ma po pleci.

„Čo je?“ zasyčala som.

Nechápavo na mňa zízala. „Čo je? Nič som neurobila.“

„Dámy.“ Sestra Patricia na nás zazrela spoza katedry, kde zapínala video na dnešnú hodinu. Bol už október a ona nás od začiatku roka ešte nič nenaučila. Stále sme len niečo pozerali, väčšinou muzikály, ktoré, ako predpokladám, pochádzali z jej domácej zbierky.

„Máš halucinácie,“ povedala mi Ainsley. „Asi by si si mala zvýšiť dávku.“

Jej najlepšia kamarátka Bree, ktorá sedela vedľa nej, sa zachichotala. „Veru, to by si mala.“

Brunetka nahlas požula žuvačku a rozkašľala sa, keď sa ňou takmer udusila. Väčšinou ľudí neposudzujem podľa IQ, no Bree Atwoodová je typ hlúpeho človeka, ktorého je mi skutočne ľúto.

O pár minút sa začala hodina. A tou hodinou myslím pozeranie nekvalitne digitalizovanej videokazety na dévedéčko muzikálu *Bedári* z divadla West End popri tom, ako sestra Patricia sedela za stolom a naspamäť odriekala všetky repliky.

„Sestra Patricia?“ zvolala Ainsley.

„Čo je?“ opýtala sa sestra podráždene.

„Nemali by sme nechať rozsvietené?“

Sestra Patricia si povzdychla s jedným očkom stále na obrazovke. „Ticho, slečna Fisková.“

„Asi nie je dobrý nápad uväzniť nás v tme s narušenou študentkou.“

Potlačila som vyčerpaný povzdych. Už po pár dňoch v tejto škole sa Ainsley podarilo všetkých presvedčiť, že som prípad vhodný rovno do blázince. Len na krok od zvieracej kazajky.

Niežeby to nenapadlo aj mne. Nepamätám si, čo sa stalo v noc mojej nehody, takže možné je všetko. Som niečo ako Schrödingerova mačka v škatuli s jedom. Ale čo je uveriteľnejšie? Že som sa stala obeťou fantómového šoféra alebo že som sa tak nadrogovala na plese a zatúžila po pozornosti, až som vletela autom do jazera? Niekedy človek tak dlho rozpráva o jednorukom prízraku, až kým nie je nútený vziať do úvahy aj možnosť, že sa všetko odohralo iba v jeho hlave. Možno som blázon. Možno mi v tú noc naozaj preskočilo, len si to nepamätám.

Sestra Patricia sa zamračila, no naďalej sa sústredila na film. O tých klebetách vedeli dokonca aj mníšky a som si istá, že niektoré im aj uverili. Čudujem sa, že ma ešte nikto cestou na záchod nevtiahol do kaplnky a neskúsil na mne exorcizmus.

„Nechcem byť zlá,“ pokračovala Ainsley naoko nevinne, „ale tma a hlasné zvuky môžu na niekoho pôsobiť rušivo, však, Casey?“

Ďalej som ju ignorovala so sklopeným pohľadom a sústredila sa na šmuhy od topánok a bodkovaný vzor kachličiek. Ainsley s tým začala už na prvej hodine. Na dejepise podotkla, že človek v mojom stave by nemal nosiť topánky so šnúrkami. Na fyzike zas navrhla učiteľke, že by som mala úlohu dokončiť voskovkou, pretože z ceruzky sa dá vyrobiť zbraň.

„Ako to vlastne funguje?“ pokračovala. „Počuješ hlasy? Rozprávajú sa s tebou?“

Zazrela som úškrny v prítmí. Začula tichý chichot. Dievčatá dokážu byť fakt kruté. Vedela som, že sa to stáva, no keď sa raz stanete terčom, je ťažké neprísť o všetky ilúzie. Nesklamaf sa vo všetkých rovesníkoch. Možno som v tomto svete anomália, no vždy som sa snažila k ľuďom správať tak, ako som chcela, aby sa oni správali ku mne.

Sestra Patricia utíšila triedu, no neodtrhla pohľad od obrazovky. Naďalej potichu pohybovala ústami.

„Raz som videla na Netflixe autobiografiu,“ pridala sa Bree, bezradná podlizovačka, ktorá by nenašla vlastnú identitu, ani keby sa o ňu potkla, „ženy, ktorá počula hlasy cez mikrovlnku.“

„O tej som počula,“ povedala Ainsley. „Vrazila autom do mestského autobusu, lebo bola presvedčená, že je to vládne vozidlo, ktoré ju sleduje.“

V skratke, som nebezpečný blázon a mám halucinácie.

Kiežby! Možno by som mala odvahu vzoprieť sa týmto hlupaniam. Teraz som však robila jediná rozumnú vec, akú som mohla – nevšímala som si ich. Každý deň som mlčky znášala ich komentáre a klebety. Sloane mi zo začiatku tvrdila, že ich to nebude baviť dlhšie než pár dní. Ainsley to čoskoro prejde. Jej fascinácia mnou však ne-

slabla, zato moje odhodlanie áno. S každým jej neúprosným slovným výpadom som bola čoraz plachejšia. Viac som sa lutovala. Utápala som sa v beznádeji za to, že ma do novej školy prenasledovalo to najhoršie.

„Hej, Casey. Takmer som zabudla.“ Človek normálne musel obdivovať jej vytrvalosť. Bolo priam pozoruhodné, že ju to ešte neomrzelo. „Budúci týždeň organizujem párty.“

Nevyniká bystrosťou, no nedostatočnú inteligenciu dokáže vynahrať rýdzou zlomyseľnosťou. Necíti ku mne žiadnu dlhodobú nenávisť. Neukradla som jej v tretej triede frajera. Nemáme spoločnú minulosť. Je to proste len skazená bytosť, ktorá sa vyžíva v nešťastí iných.

„Môžeš prísť, ak mi slúbiš, že nezaparkuješ v bazéne,“ pokračovala milým tónom.

Sústredila som sa na muzikál a predstierala, že nevnímam chichot v triede. Doriti s nimi! Nepotrebujem ich schválenie. Nepotrebujem ich kamarátstvo. Aj keby ma tu uvítali s otvorenou náručou a snažili sa so mnou na začiatku roka kamarátiť, nedôverovala by som im. Na Ballardovej akadémii som mala kopy kamarátov a pozrime sa, ako sa to zvrtilo. Všetci ma po tej nehode zradili. Usmievali sa mi do tváre a za chrbtom sa mi smiali. Šírili klebety o najhoršej noci môjho života a urobili si zo mňa terč posmechu.

Naučila som sa tým najhorším spôsobom, že lojalita je na strednej škole veľká vzácnosť. Preto som nemala záujem kamarátiť sa so žiadnym z týchto dievčat. A už vôbec nie, keď hneď po príchode prejavili svoj charakter. Dôverovala som len dvom ľuďom na svete.

Sestre.

A chalanovi, ktorý ma vždy dokázal rozosmiať.

A tak som ďalej zízala pred seba a v duchu odpočítavala minúty, kým sa s Fennom konečne znovu stretnem.

2

Casey

Po škole som si okamžite obula bežecké topánky a zapískala na Boa a Penny, ktorí ledva čakali, kým otvorím vchodové dvere, aby mohli ako blesk vybehnúť cez príjazdovú cestu smerom k slnku nad líniou stromov. Na zlatých retrieverov bežali ako dostihové kone a boli trepezlivé ako batolaťá na kofeíne. Takmer celú cestu do lesa medzi internátmi a našim domom na okraji sandoverského kampusu, kde ma čakal Fenn, šprintovali.

Jeho zamyslený pohľad, predtým než zdvihne hlavu a modré oči sa mu rozžiaria, sa mi ešte stále nezunoval. Ani hanblivý úsmev, ktorý sa mu objaví na tvári, keď ma objíme a pobožká na čelo.

„Ahoj,“ pozdravil ma. Nikdy nepovie viac. Náš tajný jazyk sa však ukrýval práve v tóne. Všetko, čo sme potrebovali povedať, sa skrývalo v jednom tichom zvuku.

„Ahoj.“

Objala som ho, preplietla si prsty za jeho chrbtom a chvíľu sa nehýbala. Pretože aj v dni, keď nosím brnenie, ma škola vyčerpáva.

„Si v pohode?“ povedal mi do vlasov.

Je odo mňa takmer o tridsať centimetrov vyšší, preto mu zapadnem akurát na hrud'. Sako si musel nechať v internáte, pretože mal na sebe len sandoverskú košeľu s vyhrnutými rukávami. A krásne voňal. Vysoké školné asi zahŕňa aj dobrú aviváž.

„Uhm,“ odvetila som. „Skvele objímaš.“

Na líci ma poštekľil jeho smiech. „Vážne?“

„Hm.“

„Okej. Tak pokračujme.“

Ešte raz som ho stisla, než som ho pustila, a keď som si zatienila oči dľaňou, všimla som si, že Bo a Penny obŕažujú nejakú bytosť na strome.

„No tak,“ napomenula som psy a ony rýchlo odbehli od stromu.

„Ako dlho môžeš zostať?“ Fenn si rýchlo vyzliekol košelu a rozprestrel ju na trávu, aby som si mohla sadnúť.

Neubránila som sa smiechu.

„Čo je? Tomu sa hovorí slušnosť, Casey.“

„Alebo zámienka, aby si sa mohol vyzliecť.“ Niežeby som sa sťažovala. Vďaka futbalu mal neuveriteľné tehľičky na bruchu. A vôbec sa neostýchal ich ukazovať.

„Pozeraj mi do očí, zlatko.“ Źmurkol a usadil sa vedľa mňa.

Keď vám chalan, ktorý sa vám páči, povie, že aj vy sa mu páčite, stane sa čosi zvláštne. Všetko akoby bolo neskutočné. Také intenzívne. Jamkám na lícach som predtým nevenovala veľkú pozornosť, no teraz na ne musím stále myslieť. Nedokážem prestať zízať na jeho pery, spodnú má plnšiu než vrchnú. A neujde mi ani to, že keď sa holí, vždy zabudne malý chumáčik tmavoblond strniska na jednej strane sánky.

A znovu som mu nevdojak zrakom skľzla na nahú hrud'. Z pohľadu na vyrysované svaly ma svrbeli končeky prstov od túžby dotknúť sa ich. Preglgla som a prinútila sa nezízať. Sloane si z Fenna uľahovala, že je ako zlatá soška. A mala pravdu. S blond vlasmi, so zlatistou pokožkou, s vysokou, svalnatou postavou je hotovým stelesnením sexepílu.

Stále nemôžem uveriť, že je môj.

„Nemôžem sa dlho zdržať,“ povedala som. „Domáce úlohy. A otec varí večeru. Takže...“

„Takže by som nemal mrhať časom.“

So šibalským úškrnom ma chytil za ruku a stiahol si ma do lona. Zapišľala som od prekvapenia a radosti. A keď ma Fenn chytil okolo

pása, silno ma pridržal a pritisol mi horúce pery na ústa, zrýchлил sa mi pulz.

Začalo sa to nevinne. Sladkou pusou. Jemným obtretím jeho pier. Prstami som mu zablúdila z nahých pliec až na tvrdé svaly a vnímala, ako sa mu napínajú. Môj jazyk hľadal ten jeho, zatiaľ čo mi vnoril dlane do vlasov a jemne mi chytil tvár.

Viem, že ma chce. Počujem tie tiché vzdychy v jeho hrudi. Cítim to, keď sa mi dotýka pokožky na krížoch. Vzpriamila som sa a zašla mu prstami do vlasov, aby som náš bozk prehĺbila.

Fenn sa vždy odtiahne prvý.

„Ničíš ma,“ zašepkal s privretými očami.

„Neviem, koho sa snažíš ohúriť tým, že nezájdeš ďalej.“

„Nezájdem ďalej? Dofrasa!“ rozhorčil sa. „Nepochváliš ma za dobré správanie?“

„Nie.“

„Ale no tak, Case. Dovoľ mi byť dobrým chalanom.“ Milo našpúlil pery. „Viac od teba nežiadam. Nemusíme sa nikam ponáhľať.“

„Stavím sa, že toto hovoríš každej.“

„Prestaň,“ povedal. Zastrčil mi prameň vlasov za ucho a končekmi prstov mi zablúdil na krk. „Som tu s tebou. Na ničom inom mi teraz nezáleží.“

Je roztomilý, no zároveň trochu neznesiteľný. V školských kruhoch je Fenn neslávne známy záletníctvom. Neignorujem to a predstierať to nemá zmysel.

A dosť ma to sklúčovalo, pretože ma zabrzdil vždy, keď som sa snažila o niečo viac ako bozkávanie.

„Ja viem a nesnažím sa nič uponáhľať...“ Vykĺzla som mu z lona a začala hľadiť Boa po hlave, keď si ku mne pretlačil cestu popod ruku. „Ale už z toho začínam mať komplex.“

Zamračil sa. „Ako to?“

„Vždy keď prestaneš, premýšľam, či je to preto, lebo som...“ Cítila som, ako mi červenejú líca. „Neviem... zlá alebo niečo také. Vieš, moja bilancia nie je taká obsiahla.“

Aj pred nehodou mi otec zakazoval randiť. A Sloane vystrašila každého chalana na Ballarde a Sandoveri natoľko, že sa ku mne báli priblížiť.

„Tvoja bilancia?“ spýtal sa Fenn načisto zmätene.

„Hej. Prvý bol Corey Spaulding. V prvom ročníku ma zavolať na oslavu narodenín Lisy Leskovej a nakoniec sa v hosťovskom dome bozkával s jej sesternicou. V druhom ročníku som sa bozkávala s Coreyho najlepším kamarátom Bradom, no len preto, aby som sa Coreyemu pomstila za tú zradu na Lisinej oslave. A minulý rok som sa bozkávala s A. J. Koppelom, ale podľa mňa sa zasa on chcel pomstíť Lise Leskovej za to, že ho podviedla.“ Po zamyslení som sa zhrozila: „Preboha! Práve som si uvedomila, že v mojej bozkávacej minulosti sa všetko krúti okolo Lisy Leskovej. Čo to asi znamená?“

Fenn na mňa chvíľu zíral a potom vybuchol do smiechu. „Čo sa to tu, dofrasa, deje? Kam tým mieriš?“

„Povedal by si mi, keby som sa nebozkávala dobre, však?“

Zažmurkal, ešte stále sa smial. „To vážne?“

„Vážne.“

Keď si uvedomil, že ja sa nesmejem, zvážnel. „Ufahuješ si zo mňa? Bozkávaš sa skvele. Vlastne úžasne. Fenomenálne.“ Povzdychol si. „Neberte moje váhanie ako dôkaz, že s tebou niečo nie je v poriadku. Len sa konečne snažím robiť niečo správne.“

Toto robil často a bolo mi ho pre to ľúto. Iste, má za sebou kopy známostí na jednu noc, ale to z neho zlého človeka nerobí. No v hĺbke duše je presvedčený, že nestojí za nič.

„Okej.“

„Myslím to vážne.“ Chytil mi ruku a pobozkal ma na zápästie. Doslova som sa z toho roztápala a zároveň som mala chuť vrhnúť sa naňho. Nevie, kde toto chalanov učia, no musel dávať dobrý pozor. „Nezmenil by som na tebe jediná vec.“

V duchu som jasala od radosti, no navonok som len prikývla. Našla som paličku a hodila ju Penny. Nevie, či si na toto niekedy zvyknem.

„Bozkávala si sa len s tromi chalanmi?“ Vyzeral, že ho tá informácia zaujala. „Nebola si na Ballarde roztlieskavačka?“

„Musí sa baba bozkávať s kopou chalanov, aby sa kvalifikovala na roztlieskavačku?“

„No, nie, ale... Fajn, podlieham stereotypom,“ zarezal na mňa.

Jeho ustúpenie ma rozosmialo. „Áno, bola som roztlieskavačka,“ potvrdila som. „A áno, bozkávala som sa len s tromi chalanmi.“

Na Ballardovej akadémii som bola mnohé. Roztlieskavačka. Predsedkyňa komisie pre ročenku, čo je pre tretiačku veľká pocta. Mala som najlepšiu kamarátku – Gillian Coatesovú, s ktorou som od jari neprehovorila.

Na Ballarde som bola obľúbená. Trochu inak ako sestra, po ktorej prahli všetci chalani a ktorej sa všetky baby báli. Sloane sa mi často posmievala, že som ten typ dievčaťa, ktoré každý chalan chce a žiadne dievča nedokáže nenávidieť, pretože som príliš nefalšovaná. Nech už to znamená čokoľvek. Vždy som bola sama sebou. A myslím, že v oblasti obľúbenosti u chalanov Sloane u mňa prehánala, keďže sa mi podarilo zaujať len troch.

V jednom sa však nemýlila – na Ballarde ma mal rád takmer každý. Až kým ma vďaka klebetám nezačali považovať za bláznivú a zrazu som sa stala vyvrheľom. A som si stopercentne istá, že Gillian a bývalá skupinka priateľov ma naďalej ohovárajú. Občas na niečo narazím na sociálnych sieťach – na hlúpe komentáre o sebe. Je to veľmi nepríjemné.

„Niežeby som chcel meniť tému,“ začal Fenn, „ale nevšímala si si, že sa Sloane správa čudne? Pretože R. J. ma začína znepokojovať.“

Zamyslela som sa nad tým. Cestou domov zo školy nebola veľmi výrečná. No neprekážalo mi to, aspoň som jej nemusela hovoriť, aký som mala deň, a nenasledovali otázky, kto bol na mňa zlý a komu má nakopať zadok. Už ma to unavuje. Moja staršia sestra ma veľmi ochraňuje, aj keď to nepotrebujem. Pravdupovediac, dovolila by som jej strčiť zapálené psie hovno do všetkých skriniek v škole, keby som verila, že to pomôže, no nech je Sloane akákoľvek drsná, neexistuje nástroj, ktorý by zastavil klebety na strednej škole.

Vo všeobecnosti by som však jej správanie nenazvala divným, je skôr zaľúbená. Odkedy sa ona a R. J. znovu dali dokopy, je ním tak trochu posadnutá, chodí s hlavou v oblakoch. Teším sa s ňou, aj keď je to trochu strašidelné. Sloane neznášala romantiku. A teraz okolo seba šíri lásku, akoby fičala na nejakej viacúrovňovej schéme podomového predaja.

„Tento týždeň bola dosť zamyslená,“ odvetila som. „Stále mu píše. No keby som ju nepoznala lepšie, myslela by som si, že tí dvaja chcú spolu niekam zdrhnúť.“

Fenn mykol plecami. „V tom prípade by som mal izbu len pre seba, takže...“

„Myslím, že pri nových vzťahoch je to normálne. Ale v poslednom čase nie je na Sloane normálne nič, takže neviem. Asi len žijú vo vlastnej bubline.“

„Hej, no, dobre pre nich, ale R. J. s tým už musí prestať.“

Fennove obavy mi pripadali celkom roztomilé. Len nedávno sa mu podarilo urovnať vzťah medzi ním a jeho nevlastným bratom, preto som chápala, že trochu žiarli. Možno mu chýba pozornosť.

„Neviem, ako to opísať,“ dodal. „Vždy keď sa naňho pozriem, tvári sa, akoby rozmýšľal, ako mi oznámiť, že mi zomrela stará mama, alebo niečo také.“

Heh. „Okej, to je trochu čudné. Možno tak len pôsobí jeho tvár.“

R. J. je milý chalan, ale má silné antisociálne tendencie. Niečo ako salámistický pohľad. Na extroverta ako Fenn musí pôsobiť ako hotový mimozemšťan.

„Pred pár dňami som prišiel po tréningu do izby a našiel ho, ako telefonuje. Asi so Sloane. No pozrel sa na mňa ako jeleň do diaľkových svetiel a uhol pohľadom. Je to hlúpe, ale prisahám, že rovnako sa na mňa pozerali vždy, keď niekto hovoril o maminej chorobe. Keď sa báli povedať mi, aké je to vážne.“

„To ma mrzí.“ Chytila som ho za ruku a prepletla si s ním prsty.

Viem, aké je stratiť mamu, aj keď tá moja nezomrela po dlhej chorobe. Zomrela náhle, bez varovania. Nikto nečakal, že sa utopí.

A mala som len štyri roky, takže si to až tak nepamätám. Len útržky. Záblesky z pohrebu, plno ľudí v našom dome aj niekoľko dní potom, zatiaľ čo sme sa so sestrou snažili pochopiť, čo je smrť, a zmierniť sa s tým, že maminka sa už nevráti.

„Otec bol v tom čase už mimo,“ pokračoval Fenn zamyslene, zatiaľ čo mi palcom šúchal po dlani. „Samozrejme, že celý čas stál po jej boku, ale už vtedy som bol preňho neviditeľný. Vedel, že mama už medzi nami dlho nebude, a tak sa úplne uzavrel.“

Zmĺkli sme. Ovládol ho smútok. Kiežby som ho mohla zmierniť! Premýšľala som nad vlastnou stratou, obrovskou dierou v mojom živote po maminej smrti. Sotva som si ju pamätala a to bolo ešte horšie. Nemám žiadne hrejivé spomienky, do ktorých by som sa mohla zahĺbiť, keď mi mama chýba.

Našla som si však spôsob, akým sa s maminou neprítomnosťou vyrovnávam. Je to trochu trápne, no aj napriek tomu som si zahryzla do pery a povedala to nahlas, pretože neznášam, keď vidím Fenna smutného.

„Niekedy sa s ňou rozprávam,“ priznala som zahanbene. „S mamou.“

„Vážne?“

„Viem, je to hlúpe.“

„Nie, vôbec.“

Mykla som plecami, pretože nech to bolo akékoľvek hlúpe, nedokázala som to zastaviť. „Keď je toho na mňa veľa alebo keď sa niečoho bojím, alebo ma niečo veľmi poteší. Predstavujem si, že ma počuje a že je niekde v miestnosti a rozprávam sa s ňou.“

„Čo jej hovoríš?“

„Hocičo. Všetko. Napríklad, keď mi zrazu došlo, že chcem byť veterinárka, povedala som to mame skôr než ockovi a Sloane.“ Na perách sa mi usídlil trpkoslaký úsmev. „Asi som si to len predstavovala, ale prisahám, že som v ten deň cítila jej prítomnosť. Že je na mňa hrdá, že som našla svoju cestu.“

Fenn mi ovinul ruku okolo pliec a pritiahol si ma k sebe. „Kiežby

som to dokázal aj ja! Necítil som maminu prítomnosť už veľmi dlho. Keď odišla, cítil som len prázdno. Nič viac."

Stiahlo mi hrdlo a zaboľelo ma srdce, pretože som chápala jeho bolesť. Oprela som si hlavu o jeho nahé plece a znovu si želala, aby som mu ponúkla viac než otrepané frázy a hlúpe tipy na rozveselenie. Fenna ešte stále prenasledovala strata mamy. Vidieť to vo chvíľach, keď si myslí, že sa naňho nikto nepozera. Aj v tom, ako aj bez slov vie, ako sa cítim, keď myslím na mamu. V desiatke spôsobov, ako neznáša sám seba, aj keď si myslí, že som si to nevšimla.

Aspoň bol pri mne sám sebou. Som jedna z mála, kto má tú možnosť, a som za to vďačná. Chce odvahu ukázať svoju zraniteľnosť.

„Hej," povedal a trochu mnou potriasol. Vycítila som úsmev v jeho hlase. Pravdaže, keď som nadvihla hlavu, videla som na jeho perách šibalský úškrn.

„Čo keby som ťa vzal na skutočné rande?" opýtal sa potichu.

Srdce mi poskočilo. „A ako také skutočné rande vyzerá?"

„Čo povieš na piknik? V sobotu poobede môžeme vziať psy na prechádzku a nájsť si nejaké pekné miesto, kde sa zložíme."

Je ťažké predstaviť si Fenna Bishopa, ako poskakuje po lese s piknikovým košom, no nemohla som sa dočkať, s čím príde.

„To znie skvele."

3

Fenn

Môj nevlastný brat v poslednom čase akoby uviazol v tranze. Ani predtým nedokázal odtrhnúť pohľad od počítačového monitora, no aspoň mi zamrmlal nejakú odpoveď. Teraz som však z neho nedostal viac než zahundranie, keď sme sa ráno pripravovali do školy. Od rána mal nos zaborený v mobile.

„Kámo.“ Hodil som cez izbu tenisovú loptičku. Preletela mu tesne okolo hlavy a odrazila sa od steny za ním.

R. J. sa zvrhol na kancelárskej stoličke. „Dofrasa. Čo je?“

„Vnímal si niečo z toho, čo som ti posledných desať minút hovoril?“

„Nie. Neviem. Kriste! Čo odo mňa pred ôsmou ráno chceš?“

„Chápem, že v poslednom čase ňa ovládajú ženské spodné partie, ale raz za čas by si sa mohol venovať aj svojim kamarátom.“

Doriti! To bolo trápne. Ozaj? Tieto bratské záležitosti sú pre mňa novinka. Celý život som bol jedináčik. A teraz mám nevlastného brata, ktorý je viac v pohode, než som očakával.

Keď sme sa prvý raz stretli pár sekúnd pred svadbou našich rodičov oblečení vo frakoch šitých na mieru, vôbec som nečakal, že raz budem mať toho chalana rád. Veď mi trvalo pár týždňov, kým som si vôbec zapamätal jeho meno. Potom mu však otec vybavil miesto v Sandoveri a stali sa z nás spolubývajúci a teraz... myslím, že sme sa zblížili. Znie to divne, ale je to tak. Pochádzame síce z úplne iného

prostredia a sme totálne protiklady, čo sa týka socializácie, ale tá naša divná rodinná situácia nejakým spôsobom zafungovala.

Alebo aspoň fungovala, až kým sa nezaľúbil do Sloane Blbej Tresscottovej. Zo všetkých báb, ktoré by mohol mať, si musel vybrať práve riaditeľovu dcéru. Ladovú princeznú. Babu, ktorá by ma nakopala do gúľ, keby vedela, že tento týždeň som každý deň strkal jazyk do úst jej mladšej sestry.

„Ide ti o niečo konkrétne alebo si len otravný?“ R. J. konečne odložil mobil a vstal zo stoličky, aby sa začal obliekať. Už sme mali čas iba na to, aby sme si v jedálni vzali nejaké pečivo a bežali na prvú hodinu.

„Potrebujem od teba tento víkend láskavosť. Chcem vziať Casey v sobotu na piknik.“

Obzrel sa na mňa ponad plece. Myslím, že som zachytil niečo ako grimasu, než sa znovu otočil k šatníku.

„A čo s tým mám ja?“

„Potrebujem, aby si zatiaľ zabavil Sloane.“ Sadol som si na gauč v strede našej veľkej internátnej izby a obul sa. „Viem, že v tejto oblasti nekope za tím Fenn, a nechcem, aby sa každé rande s Casey premenilo na konflikt.“

„Takže je to hotová vec?“ R. J. si so zvrášteným obočím prehodil tašku cez plece. Na krku mu visela rozviazaná kravata. Na Sandover chodil už dva mesiace a stále si ju nevedel zaviazať bez mojej pomoci. „Ty a Casey?“

Divná otázka. Obsahovala zvláštny, znepokojivý a záhadný podtext. „Hej, a...?“

„Aké máš úmysly?“ opýtal sa.

„Úmysly?“

Čo to má, dopekla, znamenať? Viem, že rozhovory od srdca nám veľmi nejdú, no myslel som si, že R. J. chápe, čo ku Casey cítim. Ona pre mňa nepredstavuje žiadne dobyté územie. Je pre mňa výnimočná.

„Toto má na svedomí Sloane?“ spozornel som.

„Len sa pýtam," pokrčil plecami, čo pôsobilo trochu ostrejšie než jeho slová.

Samozrejme, že mal dôvody na obavy. A nie malé. Pod povrchom toho, čo o mne vie, číha ešte iný pocit viny. Som idiot, lebo ju chcem, a ešte väčší idiot, lebo som dovolil, aby to medzi nami zašlo tak ďaleko. Každým dňom, každým bozkom som bližšie k tomu, aby som ju zničil.

R. J. stál medzi mnou a dverami, čo bol okatý signál, že ma odtiaľto nepustí, kým mu neodpoviem. Žiadal som o jeho pozornosť a tak ju mám.

„Nikdy by som jej neublížil," odvetil som trochu mrzuto. Chcem, aby to bola pravda. A úprimnejší som už ani nemohol byť.

R. J. si ma premeriaval a očividne chcel niečo povedať, no vtom mi vo vrecku zabzučal mobil. Vydýchol som si, prekvapený úľavou, ktorá ma zaplavila. Nato som zbadal na displeji otcovo meno a v duchu som zanaďoval.

„To je otec," zamrmlal som, prijal hovor a zapol reproduktor. „Áno?"

Asi by som ho prepol rovno na odkazovku, keby som mu nebol vďačný za záchranu. R. J. na mňa hľadel priveľmi prenikavo. Neviem si predstaviť, kam by náš rozhovor viedol, okrem toho, že Sloane náš vzťah šťve viac, než som si myslel. Napadlo mi, či nemá v pláne pošťvať brata proti mne, kým budeme s Casey spolu. Viem, odkiaľ to pramení – chce ochrániť svoju sestru –, no Sloane je fakt bezcitná, keď chce.

„Dobré ráno," ozval sa otec veselo. Stavím sa, že to len hral kvôli bratovej mame. „Zastihol som vás ešte pred raňajkami?"

„Hej, čo chceš?"

V posledných týždňoch mi volával častejšie než za posledné roky. Patrí to k jeho premene na ocka z televízneho seriálu, čo ma desí a šťve zároveň. Odkedy mu do života vstúpila Michelle, akoby objavil svoje rodičovské vlohy a snažil sa mi vynahradiť dlhoročný nezáujem. Snaží sa svojho nevlastného syna a jeho mamu presvedčiť, že chce byť lepším otcom.